

РЕШЕНИЕ

№ 5464

гр. София, 17.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 05.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **12475** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 36, ал. 9 от Закона за Държавната агенция „Национална сигурност“ (ЗДАНС), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на Н. Г. Ц., чрез адвокат А. К. срещу Решение за отказ за предоставяне на данни, с рег. № КА-1690/20.11.2024 г. на Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради противоречие с материалния закон. Посочва се, че съгласно чл. 32 от ЗДАНС „Списъкът на категориите информация, подлежаща на класификация като служебна тайна, се определя със заповед на председателя на агенцията“. От тази разпоредба може да се направи заключението, че не всяка информация се класифицира като служебна тайна, а тъй като съгласно чл. 25 от ЗЗКИ информацията, която е държавна тайна е изчерпателно посочена в Приложение № 1 към ЗЗКИ, не всяка събирана и съхранявана информация от ДАНС в информационните фондове представлява класифицирана информация. Затова твърдението на председателя на ДАНС в процесното решение, че резултатите от проверките в информационните фондове на ДАНС са класифицирана информация е невярно, тъй като противоречи на материалния закон.

Оспорващата счита, че мотивите в обжалвания отказ са незаконосъобразни, защото противоречат на Задължителните указания за класифициране на информация като служебна тайна на Държавната комисия за защита на информацията, според пар. I, т. 1, б. “е” от които “възлагане на задължение за опазване на служебната тайна ш и

наличие на думите „служебна тайна“ в съответния специален закон не представлява определяне на категории служебна тайна”. Твърдението, че всеки резултат от проверка в информационните фондове представлява класифицирана информация не е придружено с посочване на правното основание за този извод, което обуславя липсата на съществена необходима част от мотивите на обжалвания административен акт, в нарушение на чл. 59, ал. 2 т. 4 от АПК.

Наведени са доводи, че е нелогично твърдението на административния орган, че регистърът по чл. 15 от Наредба 1-5/26.09.2018 г. е ситуиран в информационна система на ДА „НС” с ниво на достъп “секретно”, докато в диспозитивната част на решението се твърди, че би възникнала опасност от разкриване на информация, класифицирана като служебна тайна. Съгласно ЗЗКИ ако една информация е служебна тайна, тя на първо място следва да е определена в списък, който е определен в закон, а самият списък се обявява - чл. 26 от ЗЗКИ.

На последно място в жалбата се извършва позоваване на практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ), която, като инструмент за тълкуването на Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ) има задължителен характер (във вр. с чл. 5, ал. 4 от Конституцията). В своето решение по делото Асоциация за европейска интеграция и права на човека и Е. срещу България (жалба № 62540/00, решение от 28.06.2007 г.) ЕСПЧ приема, че е необходимо да съществуват добри гаранции срещу злоупотреба, така че мерките за следене да могат да се проверят от орган или длъжностно лице, което се намира извън конкретната служба, назначила на първо място тайното следене (пак там, § 85).

По време на проведеното по делото открито заседание, оспорващата не се явява лично. Упълномощения от него адвокат Т..

Ответникът по оспорването, в лицето на Председателя на ДА „НС” не се явява. Пълномощникът му юрист А., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Представя допълнителни подробни аргументи в писмен вид.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е изпратено на Н. Ц. чрез пощенски оператор, като видно от приложеното към преписката съобщение за доставяне, то е получено на адреса на 22.11.2024 г. от Т. В. – технически сътрудник. Жалбата е подадена чрез административния орган на 02.12.2024 г. /вх. Ж-732/, т.е. 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Оспореното писмо носи белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

1. Фактически установявания.

Между страните не се спори, че със заявление, вх. № РД-3528/06.11.2024 г. по описа на ДА „НС”, Н. Г. Ц. на основание чл. 36, ал. 4 от ЗДАНС и чл. 3 и сл. от Наредба № 1-7 от 13.07.2009 г. за реда за достъп до информационните фондове на ДА „НС”, да й бъде предоставена информация за всички проверки, извършвани в Агенцията, по

сигнали относно дейността ѝ, като член на Обществения съвет за изграждане на Национална детска болница, и изразените от нея позиции по повод изграждането на МБАЛ „Мама и аз“. Прави искане да ѝ бъдат предоставени и преписи от всички отнасящи се до нея актове, постановени в рамките на тези проверки. В заявлението Н. Ц. изрично е посочила, че желае информацията да ѝ бъде предоставена на посочените от нея в заявлението пощенски или електронен адрес.

С Решение за отказ за предоставяне на данни, рег. № КА1690/20.11.2024 г. на за председател на ДА „НС“ (Съгласно Заповед, рег. № ЧР-з774/13.11.2024 г.), Н. Ц. е уведомена, на основание чл. 36, ал. 7 от ЗДАНС и чл. 11, ал. 1 от Наредба № 1-7/13.07.2009 г. за реда за достъп до информационните фондове на ДАНС, че ѝ се отказва предоставянето на исканата информация по подаденото от нея заявление поради възможност от възникване на опасност за опазването на информация, класифицирана като служебна тайна, и от накърняване изпълнението на законово определените задачи на органите на Агенцията.

Като писмени доказателства по делото са приети 1. Заповед, рег. № ЧР-з-774/13.11.2024 г. на председателя на ДА „НС“, с която на Д. Д., заместник-председател на ДА „НС“, е възложено да осъществява правомощия на председател на Агенцията за времето от 19.11.2024 г. до 21.11.2024 г., включително и Заповед № 3-1031/05.05.2020 г. на Председателя на ДА „НС“, с която на основание чл. 32 и § 1, т. 3 от ДР на ЗДАНС, чл. 26, ал. 3, във връзка с ал. 2 от Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ) и чл. 21, ал. 1 и ял. 3 от ППЗЗКИ, е обявен списък на категориите информация подлежаща на класификация като служебна тайна в ДА „НС“.

2. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е постановен от компетентен орган. Председателят на ДА „НС“ е администратор на лични данни и информацията, касаеща тези данни може да се предостави видно от чл. 34, ал. 3 от ЗЗЛД само, ако това е предвидено в специален закон, какъвто е в случая чл. 36, ал. 7 от ЗДАНС.

На основание чл. 36, ал. 5 от ЗДАНС, заместник-председателя на ДА „НС“, е бил оправомощен от председателя на ДА „НС“, със Заповед рег. № ЧР-з-774/13.11.2024 г. и му е възложено да осъществява правомощия на председател на ДАНС за времето от 19.11.2024 г. до 21.11.2024 г., включително.

Заповедта е издадена в предписаната от чл. 36, ал. 8 от ЗДАНС писмена форма, с посочено правно основание, дало възможност на административния орган да упражни дадените му правомощия. Съдържанието ѝ съответства на разпоредбата на чл. 36, ал. 8 от ЗДАНС и чл. 11, ал. 2 от Наредба № 1-7 от 13.07.2009 г. за реда за достъп до информационните фондове на ДАНС.

Заповедта е мотивирана, доколкото съгласно чл. 36, ал.8, изр. първо от ЗДАНС, уведомяването на заявителите за отказа по ал. 7 се извършва писмено, като се посочва само правното основание. Фактическите основания не се посочват, защото това е смисъла на отказа - да не се предоставят данни. В същата насока е и разпоредбата на чл. 11, ал. 2 от Наредба № 1-7 от 13.07.2009 г. за реда за достъп до информационните фондове на ДА „НС“.

Не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, което да се явява

основание за отмяната на акта.

Съгласно чл. 15, ал. 1 от Общ регламент относно защита на личните данни (Регламент (ЕС) 2016/679), субектът на данните има право да получи от администратора потвърждение дали се обработват лични данни, свързани с него, и ако това е така, да получи достъп до данните и следната информация: целите на обработването; съответните категории лични данни; получателите или категориите получатели, пред които са или ще бъдат разкрити личните данни, по-специално получателите в трети държави или международни организации; когато е възможно, предвидения срок, за който ще се съхраняват личните данни, а ако това е невъзможно, критериите, използвани за определянето на този срок; съществуването на право да се изиска от администратора коригиране или изтриване на лични данни или ограничаване на обработването на лични данни, свързани със субекта на данните, или да се направи възражение срещу такова обработване; правото на жалба до надзорен орган; когато личните данни не се събират от субекта на данните, всякаква налична информация за техния източник; съществуването на автоматизирано вземане на решения, включително профилирането, посочено в член 22, параграфи 1 и 4, и поне в тези случаи съществена информация относно използваната логика, както и значението и предвидените последици от това обработване за субекта на данните.

Правото на жалбоподателя да иска достъп до личните си данни под форма и начин по негова преценка поражда задължението за администратора на лични данни да го предостави пълно или частично в зависимост от предвидените в закон хипотези или да откаже предоставянето му.

Разпоредбата на чл. 37а ЗЗЛД регламентира хипотезите, при които достъпът може да бъде отказан или ограничен. Съгласно, ал. 1 на с. р. администраторът или обработващият лични данни може да откаже пълно или частично упражняването на правата на субектите на данни по чл. 12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и да не изпълни задължението си по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/679, когато упражняването на правата или изпълнението на задължението би създавало риск за: националната сигурност; отбраната; обществения ред и сигурност; предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наложените наказания, включително предпазването от и предотвратяването на заплахи за обществения ред и сигурност; други важни цели от широк обществен интерес и по-специално важен икономически или финансов интерес, включително паричните, бюджетните и данъчните въпроси, общественото здраве и социалната сигурност; защитата на независимостта на съдебната власт и съдебните производства; предотвратяването, разследването, разкриването и наказателното преследване на нарушения на етичните кодекси при регулираните професии; защитата на субекта на данните или на правата и свободите на други лица; изпълнението по гражданскоправни иски. Съгласно ал. 2 условията и редът за прилагане на, ал. 1 се определят със закон и в съответствие с чл. 23, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2016/679. Т. е., в съответствие с посочения текст, администраторът отказва пълно предоставяне на данни, когато това е предвидено в специален закон. Съгласно чл. 29 от ЗДАНС информационната дейност е дейност по събиране, обработване, систематизиране, съхраняване, анализиране, използване и предоставяне на информация на потребителите от агенцията, на държавни органи, организации, юридически лица и граждани съобразно функционалната компетентност на агенцията. За изпълнение на задачите и дейностите по този закон структурните звена на

агенцията могат да събират и лични данни. Законът за Държавна агенция "Национална сигурност" не съдържа легално определение на понятието лични данни. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗЗЛД по смисъла на този закон "Лични данни" е понятието по чл. 4, т. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679. По смисъла на цитирания регламент "лични данни" означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано ("субект на данни"); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице.

За да издаде оспорения акт, административният орган се е позовал на разпоредбата на чл. 36, ал. 7 от ЗДАНС и чл. 11, ал. 1 от Наредба № 1-7/13.07.2009г. за реда за достъп до информационните фондове на ДАНС. Той е приел, че в случая би възникнала опасност за опазването на информацията, класифицирана като служебна тайна, както и това, че предоставянето на тези данни на лицето би накърнило изпълнението на законово определените задачи на органите на Агенцията.

Настоящият съдебен състав споделя напълно аргументите, изложени в писмените бележки на пълномощника на ответника.

Правото за търсене, получаване и разпространяване на информация, разписано както в чл. 10 от КЗПЧОС, така и в чл. 41, ал. 1 от КРБ. То е законово установено и защитено право, но това право не е абсолютно и неотменимо. ЗДАНС и Наредба № 1-7 от 13.07.2009 г. за реда за достъп до информационните фондове на ДАНС създават правни гаранции за упражняване на конституционното право на гражданите на достъп до информация, но реализирането му е ограничено с оглед гарантиране на сигурността на обществото и държавата. Възпроизвеждайки предписанията на чл. 41, ал. 1, изр. 2 от Конституцията на Република България, в разпоредбата на чл. 36, ал. 7 от ЗДАНС и чл. 11, ал. 1 от Наредба № 1-7 от 13.07.2009 г за реда за достъп до информационните фондове на ДА „НС”, изчерпателно са изброени интересите, които се защитават чрез ограниченията, а именно: националната сигурност; опазване на информацията, класифицирана като държавна или служебна тайна; източниците на информация или негласните методи и средства за нейното събиране, както и изпълнението на законово определените задачи на органите на Агенцията. От съдържанието на заявлението за достъп до информация, с което е сезиран председателят на ДА „НС” е видно, че поисканата информация, касае освен лични данни на заявителя, но и информация класифицирана като служебна тайна, както и такава, свързана с изпълнението на законово установените задачи на органите на Агенцията. Т.е. поисканата от Н. Ц. информация, попада в обхвата на конституционно определените ограничения, посочени в чл. 41, ал. 1 и ал. 2 от КРБ, които с основание за непредоставяне на достъп до информация.

При настоящия спор ограничаването на правото на достъп до информация е допуснато с цел охрана на други, също конституционно защитими права и интереси. Законодателят е този, който е установил законово обстоятелствата, които се отнасят до защита на конкуриращия интерес. Посредством разпоредбата на чл. 36, ал. 7 от ЗДАНС и чл. 11, ал. 1 от Наредба № 1-7/13.07.2009 г. за реда за достъп до информационните фондове на ДА „НС”

изрично е регламентирано ограничението на правото на достъп до информация - когато тя е класифицирана информация, представляваща държавна или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон.

В разглеждания казус желаната информация попада в хипотезата на т. 14 и т. 15 от Списъка на категориите информация, подлежаща на класификация като служебна тайна в ДАНС, обявен със Заповед рег. № 3-1031/05.05.2020 г. на председателя на Агенцията. Заявлението съдържа искане за предоставянето на данни относно резултатите от извършени проверки в информационни фондове на ДАНС, в които се съхранява класифицирана информация.

Н. Ц., в качеството си на член на Обществения съвет за изграждане на Национална детска болница е отправила две искания до Държавна агенция „Национална сигурност“.

Първото от тях е да ѝ бъде предоставена информация за всички проверки, извършвани от Агенцията по сигнали, свързани с дейността ѝ и изразените от нея позиции по повод изграждането на МБАЛ „Мама и аз“.

Второто искане е, да ѝ бъдат предоставени преписи от всички отнасящи се до нея актове, постановени в рамките на тези проверки.

Редът за постъпване, регистриране, разпределяне, разглеждане и решаване на изпратените на Държавна агенция „Национална сигурност“ предложения и сигнали е регламентиран в Наредба № 1-5 от 26.09.2018 г. за организацията на работата по постъпилите в Държавна агенция „Национална сигурност“ предложения и сигнали.

Видно от изложеното в жалбата до АССГ, Н. Ц. е била наясно защо е била призована в ДА „НС“ за разговори и за предоставянето на писмени сведения – същата е била член на Обществения съвет за изграждане на Национална детска болница и ДА „НС“ е извършвала проверка във връзка със сигнал по изграждането на такава болница.

Съгласно чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1-5 от 26.09.2018 г., проверките приключват със справка, в която се отразяват твърденията на подателя, извършените действия, установената фактическа обстановка, направените изводи относно наличие на заплахи или посегателства срещу националната сигурност и предложение за решение, като съгласно ал. 5 на същия член справката се изпраща на органа разпоредил проверката.

Настоящият съдебен състав споделя довода на ответника, че в Наредба № 1-5 от 26.09.2018 г. за организацията на работата по постъпилите в Държавна агенция „Национална сигурност“ предложения и сигнали липсва правна норма, която да дава възможност, за резултата от извършените от органите на ДА „НС“ проверки по наредбата да бъде информирани трети лица, които са извън служебно ангажираните, или не са в качеството на наблюдаващ прокурор при образувана прокурорска преписка или досъдебно производство по регистрираната информация, или не са податели на сигнала/предложението при наличие на посочените в наредбата предпоставки.

Спецификата на случая налага извода, че не е налице законово основание, което да задължава органите на ДА „НС“ да я информират трето лице, разпитвано в хода на проверка по сигнал за извършваните проверки по този сигнал, както и да му бъдат предоставяни преписи от документите, касаещи работата по сигнала. Така поисканата информация представлява служебна

тайна, тъй като съдържа данни относно резултатите от извършени проверки в информационни фондове на ДАНС и е свързана с осъществяване на координация между структурните звена на Агенцията във връзка с изпълнение на дейностите по чл. 4, ал. 1 и чл. 5 от ЗДАНС, което представлява и изпълнение на законово определените задачи на Агенцията.

В случай на предоставянето на заявената информация, в обема и във вида, който е поискана, без съмнение би съдържала и данни за трети лица - податели на сигнала или такива, които са предоставили сведения в хода на проверка. Такива данни от информационните фондове на Агенцията, могат да се предоставят, съгласно чл. 34, ал. 7 и ал. 8 от ЗДАНС, само на органите за защита на националната сигурност, на органите на съдебната власт за нуждите на конкретно дело или на чуждестранни органи по силата на международен договор, по който Република България е страна.

В случая ограничаването на правото на достъп до информация е допустимо с цел охраната на други, също конституционно защитими права.

Достъпът до класифицираната информация, представляваща държавна или служебна тайна, е недопустим по друг начин освен по реда на ЗЗКИ, поради което не са налице фактическите предпоставки за постановяване, за предоставяне на исканата информация в обема и във вида, посочени в заявлението на Н. Ц.. Правото на достъп до класифицирана информация, включително и на такава, представляваща държавна и служебна тайна, може да се осъществи, само от определени лица (чл. 3 от ЗЗКИ), при наличието на определени условия (чл. 36-42 от ЗЗКИ).

С оглед на изложените по-горе мотиви съдът намира, че не е налице нарушение на чл. 10 от ЕКПЧОС, а позоваването на цитираната в жалбата практика на ЕСПЧ е неоснователно.

Предвид анализа на събраните в хода на производството доказателства и направените заключения, съдът намира, че оспореното решение на председателя на ДА „НС“ е правилно и законосъобразно, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на оспорвания се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г. Ц., чрез адвокат А. К. срещу Решение за отказ за предоставяне на данни, с рег. № КА-1690/20.11.2024 г. на Председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“.

ОСЪЖДА Н. Г. Ц., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Държавна Агенция „Национална сигурност“, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на

Република България.